

lodse efter Tur. Man opretter et Pensionsraad, som skal være vejledende for Ministeriet med Hensyn til Ordningen af Lodsernes Pensionsforhold, og dette Raad kommer til at bestaa af Lodsdirektøren, en Oldermænd og 3 Fastlodser. Man ophæver den Grænse af 6 pCt., som hidtil har været sat for Jollekassebidragene, idet man har ment, at da man i høj Grad er kommen ind paa at benytte Motordrift ved Lodserierne, bør Lodserne ogsaa bære den Merudgift, der fremkommer som Følge af denne Motordrifts Indførelse. Udvalget gaar ud fra, at det først og fremmest er Lodserne, som spare Tid og Arbejde ved den nye Befordringsmaade. Endvidere findes der forskellige Bestemmelser, som jeg ikke her nærmere skal omtale paa Grund af den stærkt fremrykkede Tid. Jeg skal sammenfatte, hvad jeg har nævnt, deri, at økonomisk set betyder Lovforslaget en Besparelse for Statskassen af 12,000 Kr. aarlig.

Jeg haaber, den højtærede Formand vil tillade mig under Omtalen af Lodsloven tillige at berøre den Lønningslov, som vi bagefter skulle gaa over til, idet det falder naturligt, efter at jeg har omtalt den Besparelse, der foreligger, at nævne, at...

**Formanden:** Jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det kun er Lodsloven, som er til anden Behandling, Lovforslaget om Lønninger ved Lodsvæsenet kommer derefter til anden Behandling.

**Ordføreren (Birch):** Saa venter jeg med at omtale Lønningerne, til den næste Sag kommer paa Dagsordenen, og vender mig derefter til det andet Afsnit, jeg omtalte, nemlig det Afsnit, der omfatter Sager, som ere rejste ved Henvendelser udefra. Jeg havde tænkt mig at omtale forskellige af disse Sager, men af Hensyn til den langt fremskredne Tid skal jeg undlade det, idet jeg gør opmærksom paa, at naar Udvalget har afgivet en saa forholdsvis udførlig Betænkning, som Tilfældet er, er det, dels fordi man ønskede ikke at opholde dette høje Ting længere end nødvendigt med Hensyn til Forhold, om hvilke der ikke stilles Ændringsforslag, og dels fordi Udvalget, da der er forlangt Revision af Loven inden den 1ste Januar 1915, har ønsket koncist at udtrykke sin Opfattelse lige overfor det Udvalg, som vil komme til sin Tid. Der er dog et Par Forhold, som jeg ikke kan undgaa som Ordfører at omtale forholdsvis detailleret, idet de ere af

en saadan Natur, at det vil være i høj Grad ønskeligt for det Udvalg, som maatte blive nedsat til sin Tid, i det enkelte at kende de Betragtninger, der have været vejledende for det nu siddende Udvalg. Jeg tænker her særlig paa de Forhold, som kunne sammenfattes i Ordene „Farvandslodsning“ og „Lodspligt under Bugsering“.

Inden jeg begynder paa Omtalen af det første Forhold, skal jeg præcisere, hvad Farvandslodsning er, idet det sikkert vil staa uklart for en Del af Tingets Medlemmer. Tidligere foregik al Lodsning i danske Farvande fra Skagen Syd ud gennem Sund og Bælter distriktsvis baade med Hensyn til Takster og med Hensyn til de Lodserier, som havde Ret og Pligt til at udføre disse Lodsninger, saa at det for at komme til en gennemgaaende Lodsning fra Nord til Syd i de omtalte Farvande vilde være nødvendigt at skifte Lods i det mindste een Gang. I Modsætning dertil betyder Farvandslodsning en gennemgaaende Lodsning ved samme Lods fra vore nordligste til vore sydligste Farvande eller tilbage gennem disse. Dette Forhold bliver i højeste Grad indgribende for de Lodserier, som ere interesserede deri, og Spørgsmaalet bliver da, hvorvidt de Betragtninger, som have ført til denne Nyordning, kunne staa for en Kritik. Det er ikke min Opgave som Ordfører at udtale nogen Dom over, hvad der er sket, men min Opgave skal være objektivt at referere, hvad der fra begge Sider er fremført i Sagen, idet jeg med „begge Sider“ sigter til Ministeriet og de Organisationer og Personer, som kritisere den af Ministeriet indførte Ordning. Ogsaa dette Spørgsmaal maa ses under to Synsvinkler, for det første en politisk, for det andet en saglig.

Politisk eller juridisk, hvad man vil, er Forholdet det, at Ministeriet finder Berettigelse til at træffe den Ordning, det har truffet, i Lodslovens § 1, der tilsyneladende ubetinget giver Ministeriet Ret til at ændre Reglementet, som det maatte ønske. Fra den anden Side siges der: § 1 bliver absolut ikke afgørende i dette Forhold, der eksisterer en anden Paragraf, som hedder § 52, og man maa se paa denne og navnlig paa dens Tilblivelseshistorie. Dens Tilblivelseshistorie er nemlig den, at der, da Lodsloven i 1879 var til Behandling i Tinget, Gang paa Gang blev rettet Angreb paa Loven, fordi den tillagde Ministeriet for stor Myndighed. Det blev atter og atter fremhævet, og Ministeren — den daværende Minister var Ravn — svarede, at det ikke